

N:o 23.

Seksageesima-sunnuntaina.

Evank. Luukk. 8: 5–15.

Kylväjä meni ulos siementänsä kylvämään; ja kuin hän kylvi, lankesi muutama tien oheen, ja se tallattiin, ja taivaan linnut söivät sen. Ja muutama lankesi kivistöhön, ja koska se tuli ylös, kuivettui se, ett'ei ollut märkyyttä. Ja muutama lankesi orjantappuroihin, ja orjantappurat ynnä kävivät ylös ja tukahuttivat sen. Ja muutama lankesi siihen hyvään maahan, ja kuin se kävi ylös, teki se satakertaisen hedelmän. Koska hän tämän sanoi, huusi hän: jolla on korvat kuulla, se kuulkaan. Niin hänen opetuslapsensa kysyivät häneltä, sanoen: mikä olisi tämä vertaus? Niin hän sanoi: teille on annettu tuta Jumalan valtakunnan salaudet; mutta muille vertausten kautta, ett'ei heidän pitäisi sitä näkemän, vaikka he näkisivät, eikä ymmärtämän, vaikka he kuulisivat. Mutta tämä on se vertaus: siemen on Jumalan sana. Mutta jotka tien oheen, ovat ne, jotka kuulevat: sitte tulee perkele, ja ottaa sanan heidän sydämistänsä, ett'ei he uskoisi ja vapaiksi tulisi. Mutta jotka kivistöhön, ovat ne, koska he kuulevat, ottavat he sanan ilolla vastaan, ja ei heillä ole juurta, hetkeksi he uskovat, ja kiusauksen ajalla lankeevat pois. Mutta se kuin orjantappuroihin lankesi, ovat ne, jotka kuulevat, ja menevät pois, ja tukahutetaan surusta, rikkaudesta ja elämän heikumasta, eivätkä kannu hedelmätä. Mutta jotka hyvään maahan, ovat ne, jotka sanan kuulevat ja kätkevät hyvällä ja toimellisella sydämellä, ja saattavat hedelmän kärsivällisyydessä.

Tämä evankeliumi puhuu niistä opetuslapsista ja hedelmistä, joita Jumalan sanalla on maailmassa. Se ei, näet, puhu laista eikä ihmismääräyksistä, vaan kuten hän itse sanoo, Jumalan sanasta, jota itse kylväjä Kristus saarnaa. Ei lakikaan tuota mitään hedelmää yhtä vähän kuin ihmismääräyksetkään. Hän puhuu **neljänkaltaisista Jumalan sanan kuulijoista.**

Ensimmäiset ovat ne, jotka kuulevat sanan, mutta eivät ymmärrä sitä, eivätkä ota siitä vaarin. Nämä eivät ole maailman alhaisia ihmisiä, vaan etevimmät, viisaimmat ja pyhimmmät, sanalla sanoen, ne ovat suurin joukko. Kristus, näet, ei puhu tässä niistä, jotka sanaa vainoovat tai ovat sitä kuulematta, vaan niistä, jotka sen kuulevat ja ovat opetuslapsia, jotka myöskin tahtovat käydä oikeista kristi-

tyistä, elävät keskuudessamme kristillisessä seurakunnassa ja ovat meidän kanssamme osallisia kasteesta ja sakramentista. Mutta heidän sydämensä on ja pysyy lihallisena, he eivät ota vastaan sanaa, joka heille menee toisesta korvasta sisälle toisesta ulos, samoin kuin jyvä maantiellä ei pääse tunkeutumaan maahan, vaan jää tien pinnalle, sillä ihmiset ja eläimet ovat maantien kovaksi tallanneet.

Sen vuoksi, hän sanoo, **tulee perkele ja ottaa sanan heidän sydämistänsä, ettei he uskoisi ja vapaiksi tulisi.** Tämä perkeleen voima ei merkitse ainoastaan sitä, että maailmallisen mielen ja elämän koventamat sydämet kadottavat sanan ja päästävät sen meneämään, niin etteivät sitä koskaan ymmärrä eivätkä tunne, vaan se merkitsee myöskin sitä, että perkele lähettää Jumalan sanan sijaan vää-

riä opettajia, jotka sanan tallaavat ihmisopeilla. Sillä tässä sanotaan, että siemen tiellä tallataan ja että taivaan linnut sen syövät. Siemenillä tarkoittaa Kristus itse perkeleitä, jotka ottavat sanan pois ja syövät sen; tämä taas tapahtuu, kun perkele kääntää ja sokaisee ihmisten sydämet, niin etteivät he sanaa ymmärrä eivätkä ota siitä vaaria, kuten P. Paavali 2 Tim. 4: 4 sanoo: **He kääntävät korvansa pois totuudesta ja turhiin juttuihin poikkeavat.** Ihmisten tallaamisella käsittää hän ihmisopeja, jotka meidän sydämissämme hallitsevat, kuten hän myöskin Matt. 5: 13 puhuu **mauttomasta suolasta, joka heittää pois ja ihmisiltä tallataan.** Se on, kuten P. Paavali 2 Tessal. 2: 11 ja 12 sanoo: **Heidän pitää valheen uskoman, kosk'eivät uskoneet totuutta, vaan vääryyteen suosituivat.**

Siis kuuluvat tähän joukkoon kaikki vääräuskoiset, lahkohenget ja kiihkoilijat, jotka ymmärtävät evankeliumin lihallisesti ja selittävät sen oman mielensä mukaan, mihin suuntaan tahtovat. He kaikki kuulevat kyllä evankeliumin eivätkä kuitenkaan kannata mitään hedelmää, vieläpä heitä enemmän kuin ennen perkele hallitsee ja entistä ankarammin ihmismääräykset sortavat. Onhan sangen hirmuista puhetta, että Kristus tässä sanoo: **perkele ottaa sanan heidän sydämistänsä,** jolla hän juuri osoittaa, että perkele heidän sydämiänsä voimallisesti hallitsee, vaikka heillä on kristityn nimi ja he sanan kuulevat.

Surkeata on myöskin kuulla, että he **tallataan** ja pakotetaan olemaan ihmisten alamaisia heidän turmiollisissa opeissansa, sillä juuri niiden kautta perkele evankeliumin nimen ja varjon alla ottaa heiltä sanan salaa pois, niin etteivät he sitä ikänä ymmärrä eivätkä autuaiksi tule, vaan täytyy heidän iankaikkisesti hukkuu. Näin tekevät nykyään kaikki meidän villihenkemme kaikissa mais-

sa, sillä missä sana ei pysy, siellä ei ole mitään autuutta eikä suurista töistä tai pyhästä elämästä apua ole. Sanoessaan, **etteivät he tule autuaiksi,** koska sana otetaan heiltä pois, todistaa hän kyllin voimakkaasti, etteivät työt vaan ainoastaan usko sanan kautta autuaaksi tekee, kuten P. Paavali Room. 1: 16 sanoo: **Se on Jumalan voima itsekullekin uskovaiselle autuudeksi.**

Toiset ovat ne, jotka ottavat sanan ilolla vastaan, mutta eivät ole pysyväisiä. Niitäkin on suuri joukko, jotka sanan oikein ymmärtävät ja puhtaasti käsittävät ilman mitään lahkolaisuutta, eriseuraisuutta ja kiihkoa, vieläpä he iloitsevatkin päästyään oikean totuuden tuntuun ja tietoon, jonka mukaan uskon kautta ilman töitä tullaan autuaiksi. He iloitsevat myöskin, että ovat päässeet lain, omantunnon ja inhimillisen oppien kahleista vapaiksi. Mutta jos asia siksi tulee, että heidän täytyy sen vuoksi kärsiä vahinkoa, pilkkaa, ruumiinsa tai tavaransa menettämistä, silloin he luopuvat pois ja kieltävät totuuden. Heillä, näet, ei ole kylliksi juurta eivätkä seiso kyllin syvällä maassa, jonka vuoksi he ovat kivistöön langenneen siemenen kaltaisia. Se nopeasti oraale nousee ja viheriöitsee, niin että hupaista on sitä katsella ja se herättää hyviä toiveita; mutta auringon helteessä se kuivettuu, koska sillä ei ole maata eikä kosteutta tuossa kivistöissä. Näin tekevät nämäkin vainon aikana. Silloin kieltävät he sanan tai ovat sitä tunnustamatta, tekevät, puhuvat, kärsivät kaikkea, mitä vainoojat vaativat tai tahtovat, vaikka kuitenkin, kun vielä oli rauhaa eikä mitään hellettä, pelkäämättä ja iloisesti siitä puhuivat ja sitä tunnustivat, niin että toivottiin heidän paljon hedelmää ja hyötyä tuottavan kansan seassa. Näitä hedelmiä eivät ole ainoastaan työt, vaan paljoa enemmän sanan tunnustaminen, saarnaaminen ja levittäminen, jonka kautta paljon

toisiakin tulisi käännettyksi ja Jumalan valtakunta enetyksi.

Kolmanneksi ovat ne, jotka kyllä **kuulevat ja ymmärtävät sanan**, mutta kuitenkin luiskahtavat toiselle puolelle, nimittäin tämän elämän hekumaan ja mukavuuteen, niin ettei heissä sana mitään toimeen saa. Tämäkin joukko on sangen suuri. Vaikka, näet, he eivät saatakkaan aikaan väärauskoisuutta kuten ensimmäiset, vaan heillä aina on pelkkä puhdas sana ja vaikka ei heitä ahdistetakaan vasemmalta puolelta kuten toisia kärsimyksillä ja vainoilla, lankeavat he kuitenkin oikealle puolelle, ja rauha ja hyvät päivät on heidän tuomionsa. Sen vuoksi he eivät täydellä todella tartukkaan sanaan kiinni, vaan vaipuvat veltostuneina tämän elämän murheisiin, rikkauteen ja hekumaan, niin ettei heistä ole mitään hyötyä. Sentähden ovatkin niiden siementen kaltaisia, jotka orjantappuroiden sekaan lankesivat. Vaikka siellä ei olekkaan mitään kivistöä vaan hyvää maata, ei mitään tietä, vaan kyllin syvälle kynnettyä maaperää, niin eivät orjantappurat kuitenkaan anna siemenen kasvaa, vaan tukauttavat sen. Näillä on siis sanassa kaikki, mitä autuuteen kuuluu, mutta he eivät käytä sitä hyväkseen, vaan mätänevät tässä lihallisessa elämässään. Tähän joukkoon kuuluvat nyt kaikki, jotka kuulevat sanan, vaan eivät pidä lihaansa kurissa; he tietävät sen, mutta eivät tee sen jälkeen. He opettavat sanaa itse siitä välittämättä ja pysyvät tänä päivänä, jommoisina eilenkin olivat.

Neljännet ovat niitä, **jotka sanan kuulevat ja kätkevät hyvällä ja toimellisella sydämellä ja saattavat hedelmän kärsivällisyydessä**, se on: jotka kuulevat sanan ja alati pysyvät siinä, niin että sen vuoksi kaiken uskaltavat ja jättävät alttiiksi. Näiltä ei perkele saa sanaa pois eikä voi heitä sen kautta vietellä, ei karkoittaa vainon helteellä eikä olla heille esteeksi ajallisen hekuman ja ahneuden

orjantappuroilla. He kantavat hedelmän siten, että opettavat sanaa toisillekin ja enentävät Jumalan valtakuntaa tehden myöskin lähimmäisilleen hyvää rakkaudessa. Sen vuoksi hän sanookin: **kärsivällisyydessä**. Tällaisten, näet, täytyy sanan tähden kärsiä paljon pilkkaa ja häväistystä lahkolaisilta ja väärauskoisilta, vihaa ja kateutta sekä ruumiin ja tavaran vahinkoa vainoojilta, sitä mainitse mattakaan, millä orjantappurat ja heidän oman lihansa kiusaukset heitä vaivaavat. Täydellä syyllä on tällä siis nimenä ristin sana, sillä joka siinä aikoo pysyä, hänen täytyy ristiä ja onnettomuutta kärsivällisyydellä kestää ja voittaa.

Hän sanoo: **hyvällä ja toimellisella sydämellä**. Samoin kuin pelto, jossa ei ole orjantappuroita eikä pensaita, on siisti ja tilava kuin kaunis puhdas paikka, samoin on sekin sydän kaunis ja puhdas, avara ja tilava, jossa ei ole mitään huolta ja ahneutta ajallisen elämän vuoksi, niin että Jumalan sanalla on siellä runsaasti tilaa. Hyvä taasen on se pelto, joka ei ainoastaan ole hyvin muokattu ja tasoitettu, vaan on myöskin lihava ja hedelmällinen, niin että sen maaperä on hyvä ja viljava eikä kivinen ja soransekainen. Samanlainen on sekin sydän, jolla on hyvä perustus ja on täydellä hengellä väkevä, lihava ja hyvä sanaa kätkemään ja hedelmätä kantamaan kärsivällisyydessä.

Me näemme tässä kuinka ei ole kummas-teltavakaan, että niin vähän oikeita kristittyjä on, sillä kaikki siemen ei lankea hyvään peltoon, vaan ainoastaan neljäs ja vähäinen osa. Ei niihin ole kaikkiin luottamista, jotka kehuvat kristityitä olevansa ja ylistävät evankeliumin oppia, kuten Demas Paavalin opetuslapsi, joka hänen lopulta (2Tim. 4: 10) antoi ylönsä; samoin Kristuksen opetuslapset, Joh. 6: 66, pakenivat hänestä. Hän itse huutaa tässä sanoen: **Jolla on korvat kuulla, se kuulkaan**, ikäänkuin hän sanoisi: Voi kuinka vähän on

oikeita kristittyjä. Ei suinkaan voida uskoa kaikkia, jotka kristityiksi sanotaan ja evankeliumia kuulevat; siihen vaaditaan enempää.

Tämä kaikki on meille opiksi puhuttu, ettemme antaisi sen meitä eksyttää, että evankeliumia niin paljon väärin käytetään ja harvat sen oikein ymmärtävät, vaikka tosin on kyllä harmillista niille saarnata, jotka sitä niin häpeällisesti pitelevät ja ponnistelevat aivan evankeliumia vastaan. Evankeliumi on, näet, sellainen saarna, joka on niin yhteisenä kulkeva, että sitä kaikille luoduille pitää saarnataman, kuten Kristus Mark. 16: 15 sanoo: **Saarnatkaa evankeliumia kaikille luoduille**, ja Ps. 19: 5: **Heidän nuoransa käy ulos kaikkiin maihin ja heidän puheensa maailman ääreen asti**. Mitä me siitä välitämme, että monet sen ylönkatsovat? Asian täytyy niin olla kuitenkin, että **monta on kutsuttu, mutta harvat ovat valitut**. Hyvän maan vuoksi, joka hedelmän kantaa kärsivällisyydessä, täytyy siementä myöskin hukkaan langeta tien oheen, kivistöhön ja orjantappurain sekaan. Siksi olemme myöskin varmat, ettei Jumalan sana ole hedelmää vaikuttamatta, vaan että näiden hänen sanojensa mukaan kaikin ajoin hyvääkin peltoa on, niin että kylväjän siemen voi hyväänkin maahan langeta, eikä ainoastaan tielle, orjantappurain sekaan ja kivistöhön. Missä, näet, evankeliumia saarnataan, siellä on myöskin kristityitä, Jes. 55: 11: **Minun sanani ei pidä tyhjänä palajaman minun tyköni**.

Tässä on huomattava, että Markus (4: 8) ja Matteus (13: 8) sanoo **siemenen kantavan hedelmätä, muutaman satakertaista, muutaman kuudenkymmenen kertaista ja muutaman kolmenkymmenen kertaista**. Kaikkien selittäjien mukaan on tällä ymmärrettävä kolmenlaista puhtautta, nimittäin neitseellistä, aviollista ja leskellistä puhtautta. Neitsyydelle ovat he sitten omistaneet sata-

kertaisen hedelmän, aviosäädylle, muka halvimmalle, kolmikymmenkertaisen ja leskeydelle kuuskymmenkertaisen. Tämä on kuitenkin niin törkeätä ja rumaa lorua, että on synti ja häpeä, että sellainen käsitys niin kauvan on kristikunnassa säilynyt, ja että sitä monet ylevät opettajat ovat kenenkään vastaansanomatta esittäneet. Tästähyvin näkyy, kuinka monta valpasta, urhoollista ja innokasta opettajaa on tähän saakka ollut olemassa, kuinka heistä toinen on umpimähkään toistaan uskonut, ja kuinka Jumala on sallinut tuollaisten suurten pyhien ja henkilöiden laskea hassu-tuksia näin suurissa sielun asioissa varoittaak-sensa meitä uskomasta yhtäkään opettajaa, olkoon hän kuinka pyhä ja suuri tahansa, ellei hän esitä kirkasta Jumalan sanaa.

Ensiksi olisi tuo häpeemätöntä väkivaltaa Jumalan sanalle, ettei sillä olisi mitään muita hedelmiä kuin puhtaus, vaikka P. Paavali Gal. 5: 22 montaa muutakin kehuu. Sanalla sanoen, Jumalan sana tekee kaikkea hyvää, tekee viisaaksi, ymmärtäväiseksi, älykkääksi, varovaiseksi, hurskaaksi, hyvänsuovaksi, kärsivälliseksi, uskolliseksi, maltilliseksi, puhtaaksi j. n. e. Sen vuoksi on tämä selitys ainoastaan kolmenlaisesta puhtaudesta vallan tykkäänään epä kristillinen. Onhan toki pakanoillakin ja pahoilla ihmisillä, joilla evankeliumia ei ole tai jotka sitä vainoovatkin, neitseitä, leskiä ja avioväkeä. Epäilemättä ovat Hannas ja Kaifas olleet rehellisiä aviomiehiä. Pitäisihän näin olen neitsyyden sekä myöskin leskeyden ja aviosäädyn olla ennen Jumalan sanaa, sillä neitsyeitähän maailmaan syntyy, ja kun evankeliumi tulee, löytää se sekä neitseitä, leskiä että aviollisia eikä se siis niitä vasta neitseiksi, leskiksi tai aviollisiksi tee.

Toiseksi ei ole aviosääty, naimattomuus eikä leskeys hedelmiä, ei hyveitä eikä töitä, vaan kolme Jumalan asettamaa ja järjestämää säätyä, jotka eivät ole meidän vallassamme,

vaan ovat jumalallisia töitä ja luomuksia kuten koko muukin luomakunta. Jos, näet, se paikkansa pitäisi, että säädyistä kävisi tekeminen hedelmiä, niin täytyisi myöskin sanoa isännyyttä, palvelijan tointa, miehuutta, lapsuutta ja kaikenlaisia muita virkoja paljaksi evankeliumin hedelmiksi, joten evankeliumille itse asiassa ei mitään hedelmää jäisi, koska kaikki tuollaiset säädyt ovat olemassa evankeliumin ulkopuolellakin. Naimattomuus taas on suuren puhtauden kiiltonsa vuoksi kohotettu tähän asemaan suureksi vaaraksi ja vahingoksi sielulle, juuri kuin ei olisi mitään muuta kristittyä kaunistavaa hyvettä kuin naimattomuus.

Lisäksi tahdon vielä sanoa, että puhtaus on kokonaan toinen ja korkeampi asia kuin neitsyys, joka ei mitään muuta ole, kuin ettei nainen ole yhtynyt kehenkään mieheen. Kuitenkin on asian laita niin, että neitseillä heidän naisruumiinsa laadun ja luonnon mukaan on ei ainoastaan halu ja himo miehiin, vaan täytyy heidän myöskin olla siemenellä ja verellä varustettuja lapsia synnyttääksensä ja sukua enentääksensä, johonka heidät Jumala on luonut. Ja tämä luonnonomaisuus ei ole heidän vaan ainoastaan Jumalan työtä. Sen vuoksi he eivät voi asiata estää, vaan täytyy tapahtua Jumalan luoman luonnon vaatimuksen mukaan, tulkoon siitä sitten lapsia tai ei. Puhtauden taas täytyy olla sellaista mieltä, ettei sillä ole yhtään tai ainoastaan vähän halua miehiin, jolloin ruumiissa ei ole ollenkaan tai vähän siementä hedelmöitymiseen tai synnyttämiseen.

Nyt käypi tavallisesti niin, ettei aviovaimo kovinkaan usein tunne tuollaista halua ja kiimaa, juoksua tai siementä, sillä hän pääsee siitä miehen kautta. Ja kun neitseellä lisäksi on paljasta himoa sydämen ajatuksissa ja siementä ruumiissa, niin sekoittuu tähän vaimolla miehensä vieressä paljon haluttomuutta,

niin että yleisesti puhuaksemme korkein ja paras puhtaus vallitsee aviosäädyssä, koska siinä vähemmän himoa ja halua tavataan, ja vähin puhtaus neitsyydessä, jossa on paljoo enemmän himoa ja halua. Tämän perusteella on puhtaus paljoo korkeampi hyve kuin neitsyys, sillä sanotaanhan morsiantakin neitseeksi, vaikka on täynnä halua, himoa ja rakkautta sulhoonsa. Puhtaus kohooa kaikkien näiden kolmen säädyn yläpuolelle, aviollisuuden, leskeyden ja neitsyyden. Mutta ellei Jumala ihmettä tee, sijoittuu puhtautta enemmän aviosäätyyn ja vähemmän neitsyyteen, eikä siis ole kolmenlaista puhtautta, vaan kolme puhtauden säätyä.

Tosi on se, että jos neitsyyttä ulkomuodon mukaan arvostellaan, niin näyttää kylläkin arvokkaalta, että hän pidättää itsensä eikä tyydytä himojansa miehen kanssa. Mutta mitäpä siitä, jos joku ilman miestä tai vaimoa hillitsee pitemmän aikaa himonsa tai on sitä paremmin tyydyttämättä kuin hän sen tekee miehen tai vaimon kanssa? Eikö siinä ole haurellisuus suurempi, missä himo, rakkaus, kiima ja kutkus on suurempi, kuin missä se on pienempi? Jos siis kiima ja himo pannaan perusteeksi, jonka mukaan puhtautta tuleekin arvostella, niin on neitsyys aviollisuutta haureellisempi. Tämän huomaakin hyvästi nuorista tytöistä, jotka ovat neitsyeitä; he ovat kuitenkin täynnä hekumaa ja naimapuhetta ajatellen asiasta paljon enemmän, kuin mitä se todellisuudessa onkaan. Lyhyesti: mielispä nähdä neitosta, kahdenkymmenen vanhaa, jolla olisi raitis, himoton naisruumis.

Olkoon tämä nyt kylläksi puhtaudesta, kun tiedämme, että sanan hedelmät pitää käsitettävän toisin ja laajemmalle ulottuviksi kuin vaan puhtauteen; eritoten on sanan hedelmää se, että paljon ihmisiä kääntyy ja tulee totuuden tuntoon. Vaikka, näet, töitäkin sanotaan hedelmiksi, puhuu hän kuitenkin tässä etu-

päässä niistä hedelmistä, jotka sana sydämissä kasvattaa saattamalla ne valaistuiksi, usko-
vaisiksi, lohdutetuiksi ja viisaiksi Kristuksessa, kuten P. Paavali Room. 1: 13 sanoo: **Että minä teidänkin seassanne jonkun hedelmän saisin, niinkuin muittenkin pakanain seassa**, ja Koloss. 1: 6: **Evankeliumi on tullut teidän tyköenne niinkuin myös kaikkeen maailmaan**, se on: moni tulee sen kautta eläväksi, synnistä vapaaksi ja autuaaksi. Sehän onkin evankeliumin varsinainen tehtävä, että se synnistä, kuolemasta ja perkeleestä pelastaa, sillä se on elämän, armon ja autuuden sana. Tätä hedelmää seuraavat sitten hengen hedelmät, työt, niinkuin kärsivällisyys, rakkaus, uskollisuus j. n. e.

Kun nyt **muutama tekee kolmenkymmenen kertaisen, muutama kuudenkymmenen kertaisen ja muutama satakertaisen hedelmän**, on sillä sanottu aivan samaa, kuin että toisin paikoin enemmän ihmisiä kääntyy kuin toisin, ja että toinen apostoli ja saarnaaja laajemmalti ja enemmän saarnaa kuin toinen. Sillä eihän kaikin paikoin ole väkijoukko yhtä suuri eikä myöskään yhtä paljon kristittyjä, eivätkä saarnaajatkaan yhtä avaralta ja yhtä paljon saarnaa, vaan sen mukaan kuin Jumala on nähnyt hyväksi ja määrännyt. Pyhän Paavalin sanoille joka kaikkein avarimmalta ja enimmän on saarnannut, voidaan hyvästi lukea satakertainen hedelmä, vaikka kohta hän ei ollutkaan mikään neitonen.

Mutta mitä tuo hänen puheensa on: **Teille on annettu tuta Jumalan valtakunnan salaisuudet** j. n. e.? Mitä salaisuutta tämä on? Jollei sitä tule tietää, minkä vuoksi sitä sitten saarnataan? Salaisuudeksi sanotaan kätkeytyä salaista asiaa, jota ei tunneta, ja **Jumalan valtakunnan salaisuudet** ovat Jumalan valtakunnan salatut asiat, esimerkiksi Kristus ja kaikki hänen meille osoittamansa armo, joksi Paavali häntä nimittääkin, sillä joka Kristus-

sen oikein tuntee, hän tietää, mitä Jumalan valtakunta on ja mitä se sisältää. Tätä sanotaan sen vuoksi salaisuudeksi, että se on hengellistä ja salattua ja sellaisena pysyykin, ellei Henki sitä ilmoita. Sillä vaikka moni sen näkee ja kuulee, eivät he sitä kuitenkaan ymmärrä, kuten tätä nykyä on monta, jotka Kristusta saarnaavat ja kuulevat, kuinka hän on meidän tähtemme annettu j. n. e. Mutta tämä kaikki on ainoastaan heidän kielellään eikä sydämessään, sillä he eivät itse sitä usko eivätkä tunne, kuten P. Paavali 1 Kor. 2: 14 sanoo: **Ei luonnollinen ihminen ymmärrä niitä, kuin Jumalan hengen ovat**.

Sentähden sanoo Kristus tässä: **Teille on annettu**, se on: Henki antaa sen teille, niin ette sitä ainoastaan kuule ja näe vaan myöskin sydämessänne tunnette ja uskotte, jonka vuoksi se ei enään ole teille salaisuus. Mutta noille toisille, jotka sen yhtä hyvin kuulevat kuin tekin, vaan joilla ei ole uskoa sydämessä eivätkä sitä siis kuule eikä ymmärrä, niille se on salaisuus ja pysyykin heille tuntemattomana, niin että kaikki, mitä he kuulevat, on aivan kuin pelkkää vertausta tai hämärää puhetta. Tästä ovat todistuksena nykyiset kiihkoilijammekin, jotka paljon osaavat Kristusta saarnata. Mutta kun he itse eivät asiata sydämessään tunne, niin he mennä mellastavat ja viskaten salaisuuden oikean perustuksen syrjään kiistelevät he paljon kysymyksistä ja eriskummallisista päähänpistoista. Kun sitten tosi eteen tulee, eivät he yhtään tiedä, kuinka he Jumalaan luottaisivat ja Kristuksessa saisivat syntinsä anteeksi.

Markus taasen 4: 33 sanoo Kristuksen sen vuoksi vertauksilla kansalle puhuneen, että **he ymmärtäisivät sen perästä kuin he voit kuulla**. Kuinka sopii nyt tämä siihen, mitä Matteus 13: 13, 14 sanoo: **Sentähden minä puhun heille vertauksilla, ettei he ymmär-**

rä? Epäilemättä tarkoittaa Markus sanoillaan vertauksia käytettävän sen vuoksi, että yksinkertainen rahvas käsittäisi ne ulkonaisesti, vaikka eivät niitä ymmärtäisikään; myöhemmin he kyllä voivat ne oppia ja tuntea. Sillä luonnollisesti miellyttävät vertaukset yksinkertaisia, jotka tarkasti säilyttävät ne muistissaan, koska niihin on otettu johtoa jokapäiväisistä asioista, joiden kanssa ihmiset ovat tekemisissä. Mutta Matteus tarkoittaa sanoa, että vertauksilla on se luonne, ettei niitä ku-

kaan voi käsittää, kuulkoon ja ajatelkoon hän niitä kuinka paljon tahansa, ellei henki niitä selitä ja ilmoita. Ei niin, että niitä sen vuoksi saarnattaisiin, ettei niitä ymmärrettäisi, vaan siitä luonnollisesta syystä, ettei niitä kukaan ymmärrä, jolle ei henki niitä ilmoita. Mutta sittenkin on Kristus ottanut nämä sanat Jes. 6: 9, 10, jossa on puheena Jumalan edeltämääräämisen korkea ymmärtäminen, kuinka hän sanansa salaa ja ilmoittaa kenelle tahtoo ja ijankaikkisuudessa on aikonut. Amen.